

Међународна конференција
„Социјалне димензије меке небезбедности”
Београд, 22–23. октобар 2010. године

ЗБОРНИК АПСТРАКАТА

International Conference
„Social Dimensions of Soft Insecurity”
Belgrade, 22–23 October 2010

COLLECTION OF ABSTRACTS

ЦЕНТАР ЗА БЕЗБЕДНОСНЕ СТУДИЈЕ

Међународна конференција

„Социјалне димензије меке небезбедности”

Београд, 22–23. октобар 2010. године

Председник Организационог одбора:

Александра Булатовић, Институт за криминолошка и социолошка истраживања, Београд

Организациони одбор конференције:

Александар Фатић, Центар за безбедносне студије, Београд

Александар Вујичић, Министарство финансија Републике Србије

Аурора Младеновић, Министарство финансија Републике Србије

Божидар Бановић, Универзитет у Крагујевцу

Димитар Бечев, Универзитет у Оксфорду

Јасмина Киурски, Републичко јавно тужилаштво, Република Србија

Јоргос Левентис, Универзитет у Лефкији

Клаус Бахман, Универзитет у Вроцлаву

Милан Шкулић, Универзитет у Београду

Милан Жарковић, Криминалистичко-полицијска академија у Београду

Миленко Поповић, Универзитет Медитеран у Подгорици

Невен Петровић, Универзитет у Риједи

Павел Конрад Франковски, Универзитет „Марија Кири-Склодовска” у Лублину

Желимир Кешетовић, Универзитет у Београду

Весна Николић, Министарство унутрашњих послова Владе Републике Србије

Генерални секретар конференције и уредник публикације:

Срђан Кораћ, Институт за међународну политику и привреду, Београд

Интернет презентација конференције:

www.cbs-css.org

Објављивање ове публикације омогућила је
Шведска агенција за инострани развој и сарадњу (Сида)

THE CENTRE FOR SECURITY STUDIES

Social Dimensions of Soft Insecurity Conference

Belgrade, 22–23 October 2010

Chair of the Conference Board:

Aleksandra Bulatović, Institute of Criminological and Sociological Research, Belgrade

Conference Board Members:

Aleksandar Fatić, The Centre for Security Studies, Belgrade
Aleksandar Vujičić, Serbian Ministry of Finance
Aurora Mladenović, Serbian Ministry of Finance
Božidar Banović, University of Kragujevac
Dimitar Bechev, University of Oxford
Jasmina Kiurski, Appeal Public Prosecutor's Office in Belgrade
Klaus Bachmann, University of Wrocław
Milan Škulić, University of Belgrade
Milan Žarković, Crime Police Academy in Belgrade
Milenko Popović, Mediterranean University in Podgorica
Neven Petrović, University of Rijeka
Pawel Konrad Frankowski, Maria Curie-Skłodowska University in Lublin
Vesna Nikolić, Serbian Ministry of the Interior
Yiorghos Leventis, University of Cyprus
Želimir Kešetović, University of Belgrade

Secretary-General of the Conference:

Srdan Korać, Institute of International Politics and Economics, Belgrade

Conference website:

www.cbs-css.org

The Swedish International Development Cooperation Agency (Sida)
financially supported this publication

I панел: Организовани криминал као изазов држави

Модератор: Божидар Бановић

ДРУШТВЕНИ УТИЦАЈ ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА НА БАЛКАНУ И КООРДИНИСАНЕ СТРАТЕГИЈЕ ЗА ЊЕГОВО СУЗБИЈАЊЕ

Мехмет Јилмазата

Аутор разматра друштвени утицај организованог криминала и друштвене околности у којима криминалне мреже делују на простору Балкана и ван његових граница. Анализа природе и функционалне структуре незаконитих активности и њихових веза са међународним тероризмом спроведена је кроз сагледавање друштвених феномена који поспешују регионално деловање криминалних мрежа. Организовани криминал заправо почива на неформалним, пословним, информационим и друштвеним мрежама које делују на транснационалној основи. Проблем организованог криминала погађа све балканске земље и њихове непосредне или посредне суседе чланице ЕУ. Аутор наглашава да је већина балканских земаља — посебно бивше југословенске републике, али и земље попут Турске и Румуније — на мети илегалних криминалних мрежа као транзитно подручје и као простор који је непосредно на удару трговаца људима и наркотицима итд. На другој страни, неформалне економске и социјалне мреже на локалном нивоу (црно тржиште, неформални трансфери новца итд.) настају као „сива” економска мрежа због мањка могућности за регуларно запошљавање или социјалне сигурности (као нпр. на Косову и Метохији).

Аутор се у излагању осврће на могућност измештања ових мрежа из незаконите сфере применом ваљане стратегије пружања социјалне и финансијске подршке. Такође, илегалне активности су често повезане са деловањем регионалних или глобалних терористичких мрежа или им пружају непосредну подршку. Прекогранична трговина дрогама у функцији финансирања криминалних и терористичких активности, често испреплетена са мафијашким структурама, додатно компликује слику. Земље на мети организованог криминала пате од спољне стигматизације као „земаља инфицираних криминалом”, која даље води смањењу привлачности за страна улагања и штетно утиче на привредне везе, те рађа сумњу у грађане погођених земаља — било да путују у иностранство као пословни људи, туристи или студенти. Док активности попут трговине наркотицима подстичу ширење ХИВ-а и уличног криминала у региону постојано расте ниво стварне и опажене небезбедности у погођеним друштвима. Ово излагање истиче значај координисане размене информација између безбедносних служби земаља региона на плану сузбијања деловања криминалних структура.

Аутор предлаже успостављање регионалног центра безбедности који би координисао прекограничну размену информација између владиних агенција и предузимање координисаних мера у чије би спровођење биле укључене све заинтересоване стране, као и изразу нових и јачање постојећих механизма

сарадње у области безбедности. Аутор конкретно предлаже оснивање механизма сарадње по узору на Регионални центар УН за превентивну дипломатију у Средњој Азији, али који би се фокусирао на међународну сарадњу у социјалним и безбедносним питањима. Чвршћа координација сарадње међу државама са интегративним приступом решавању социјалних проблема допринело би побољшању општег стања безбедности, економске и друштвене ситуације у региону.

Мр Мехмет Јилмазата ради као истраживач у Турско-азијском центру за стратегијске студије (*Turkish Asian Center for Strategic Studies* — TASAM), а бави се првенствено питањима Балкана и глобалне безбедности. У оквиру програма за стажисте шест месеци је радио у Одељењу за политичке послове при Генералном секретаријату УН — јединица за Средњу Азију и Ирак, на пословима припреме аналитичких извештаја у области безбедности и тероризма. Учествовао је у спровођењу више међународних истраживачких пројеката и био комодератор једног међународног симпозијума у организацији Македонске академије наука и уметности. Тренутно је докторант на Универзитету у Истанбулу у области безбедносне политике Турске. Основне студије историје и политичких наука завршио је у Истанбулу и Берлину.

ОРГАНИЗАЦИЈА ПОЛИЦИЈЕ, ТУЖИЛАШТВА И СУДСТВА У КОНТЕКСТУ БОРБЕ ПРОТИВ ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА У НЕКИМ ЕВРОПСКИМ И СУСЕДНИМ ЗЕМЉАМА

Милан Милошевић

Прихватањем Конвенције УН против транснационалног организованог криминала и допунских протокола Србија се обавезала да устроји специјализоване органе за борбу против организованог криминала, корупције и других тешких кривичних дела. Слични специјализовани органи постоје и у другим европским и суседним државама, поготову у земљама у транзицији. Тако у Бугарској постоји посебна управа МУП-а за борбу против организованог криминала (NSBOP), у Хрватској Уред тужилаштва за сузбијање организованог криминала и корупције (USKOK), у Румунији Генерални директорат МУП-а за борбу против организованог криминала (DGCCOA), у Литванији посебна владина агенција са називом Специјална истражна служба (STT), итд. У Италији, држави са богатим искуством у сфери борбе против организованог криминала, централни орган за борбу против мафије је Национална канцеларија за борбу против мафије (*Direzione Investigativa Antimafia*) основана 1991. године у оквиру Канцеларије генералног тужиоца при Касационом суду. Смисао устројства чврсте и централизоване структуре органа задужених за сузбијање организованог криминала базиран је на ефикасности откривања и процесуирања припадника криминалних група и организација. Сматрало се да ће њиховим конституисањем поступак пред судом бити краћи и ефикаснији, с обзиром на то да ће специјализовани органи бити много боље опремљени и оспособљени за борбу против организованог криминала. Пракса је показала да такав концепт има предности, али и недостатака. Тако је озбиљан недостатак устројства посебних органа непостојање посебног политичког тела за борбу против ове врсте криминала. Италија је још далеке 1962. године основала посебну парламентарну комисију за сузбијање мафије, да би данас она прерасла у уставну категорију. Постојање ове Комисије омогућило је координацију активности на националном нивоу и повећану оперативну способност свих државних органа у борби против мафије. Иако је овај проблем у великој мери превазиђен формирањем Савета за националну безбедност, има мишљења да би такво парламентарно тело са великим овлашћењима било потребно и у Србији.

Др Милан Милошевић је редовни професор на Привредној академији у Новом Саду. Рођен је 1958. године у Прокупљу, а школовао се у Нишу, где је 1995. године стекао академски назив доктора правних наука. Има вишегодишње радно искуство на универзитетским и у другим образовним институцијама. Биран је у сва наставна и научна звања: од предавача до редовног професора. Изводио је наставу на Криминалистичко-полицијској академији и више универзитета у земљи и иностранству (Факултет безбедности у Београду, Филозофски факултет у Скопљу и др.). Од стране Министарства науке и заштите животне средине Републике Србије рангиран је у категорији истраживача А1. Активно је учествовао и у раду већег броја научних скупова са тематиком из области права и безбедности у земљи и иностранству, а објавио је и велики број научних и стручних радова на српском, македонском и енглеском језику. Живи и ради у Београду.

УЛОГА ПОЛИЦИЈЕ И ТУЖИЛАШТВА У БОРБИ ПРОТИВ ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА У РЕПУБЛИЦИ МАКЕДОНИЈИ

*Марина Малиш Саздовска
Искра Акимовска Малетић*

Организовани криминал представља друштвено зло које озбиљно угрожава националну и глобалну безбедност. Данас постоје организоване криминалне групе које се баве савременим и софистицираним типом криминала, као што је на пример илегална трговина отпадним материјама, компјутерски криминал, илегална сеча шума, праће новца, финансијски криминал и др. Надлежни органи на националном и међународном нивоу предузимају адекватне мере и активности у циљу превенције и сузбијања организованог криминала, али постоје и одређени пропусти које треба превазићи. У Републици Македонији постоји сектор у организационој структури Министарства унутрашњих послова који се посебно бави борбом против организованих криминалних група, а са најновијим изменама у македонској регулативи постоји и посебно Тужилаштво за борбу против организованог криминала. Наведени државни органи у свакодневном раду предузимају мере и активности за сузбијање организованог криминала, али постоје и неке неправилности које би требало да буду превазиђене. Ауторке у овом раду разрађују актуелно стање у полицији и тужилаштву у контексту примене мера за борбу против организованог криминала и предлажу потребне измене за ефикасно спречавање овог изузетно озбиљног криминала у региону и шире.

Др Марина Малиш Саздовска је доцент и продекан на Факултету за безбедност у Скопљу. Дипломирала је на Факултету за безбедност као дипломирани криминалист (1991), магистрала из области криминалистике на теми „Улога криминалистичке полиције у заштити и унапређењу животне средине“ (2002), а постала доктор социолошких наука на теми „Еколошки криминалитет у Републици Македонији са посебним освртом на пустошење шума“ (2007). У Министарству за унутрашње послове радила од 1992. до 2005. године као инспектор. Као асистент на Полицијској академији почиње да ради 2005. године, на катедри за криминалистику, а од 2007. предаје у звању доцента на предмету Еколошка криминалистика. Објавила је два уџбеника — *Еколошка криминалистика* и *Безбедносни менаџмент*. Предавања по позиву држала је на последипломским студијама на факултетима у Македонији и на додипломским студијама у иностранству. Учесник је бројних научно-истраживачких пројеката на националном и међународном нивоу. Члан је Удружења за кривично право и криминологију, Удружења Антикрим-Велес, Удружења „8ка“ за здравствену едукацију и екологију и Удружења за безбедносна истраживања и едукацију. Њене примарне области рада су еколошка криминалистика и безбедносни менаџмент.

Др Искра Акимовска Малетић је доцент на Факултету за безбедност у Скопљу. Дипломирала је 1996. године на Правном факултету Универзитета „Свети Кирил и Методиј“ у Скопљу, где је 2002. магистрала на теми „Народни правобранилац Републике Македоније у заштити уставних и законских права грађана“. Докторирала је на Правном факултету Универзитета у Нишу 2008. на теми „Јавне установе у упоредном праву“. Правосудни испит је положила 1998. године. Вишегодишње радно искуство је стекла у канцеларији Народног правобраниоца Републике Македоније и у Основном јавном тужилаштву у Скопљу. На Полицијској академији у Скопљу почиње да ради 2004. као асистент на предметима Управно право, Увод у право, Уставно право и Међународни односи и међународна полицијска сарадња, а 2008. је изабрана за доцента на Факултету за безбедност у Скопљу, на предмету Управно право. Објавила је две књиге: *Јавне установе* и *Увод у право*.

II панел: Институционалне стратегије за суочавање са организованим криминалом

Модератор: Милан Милошевић

СТРАТЕШКИ ПРИСТУП СУЗБИЈАЊУ ВИСОКОТЕХНОЛОШКОГ КРИМИНАЛА

Божидар Бановић
Звонимир Ивановић

Организовани криминал има велики број појавних облика и спољних манифестација. Таквој структури организованог криминала неопходно је супротставити се на свим нивоима, од глобалног до локалног и од стратешког до оперативног. Препоручљив је мултидимензионални приступ проблему, уз раслојавање на посебне аспекте и координирано ангажовање свих расположивих ресурса. На глобалном плану супростављања организованом криминалу могуће је разликовати посебне концепције стратешког фронта, на пример: трговини људима, производњи и пролиферацији наркотика, оружја и експлозива, високотехнолошком криминалу. Данас је очигледно да је организовани криминал веома блиско повезан са високотехнолошким криминалом. Савремени организовани криминал не може се ни замислити без примене високотехнолошких средстава и најразличитих метода високотехнолошког криминала. Стратешке концепције сузбијања криминала се, у различитим државама, креирају у зависности од степена угрожености појединим видовима криминалне делатности. Аутори ће у излагању представити резултате анализе стратешких концепција у борби против високотехнолошког криминала примењене у САД, Новом Зеланду, Кипру и Великој Британији. Анализа САД обухватиће актуелну концепцију стратегије у борби против крађе идентитета као једног од најзаступљенијих облика. Као разлози за избор стратешких концепција Великој Британији и на Новом Зеланду за потребе анализе могу се навести: специфичности правних система и различитости у односу на српски модел. Када је Кипар у питању, као основни мотив анализе може се навести значајно ниска стопа криминала, у односу на друге земље.

Др Божидар Бановић је ванредни професор на Правном факултету Универзитета у Крагујевцу и Факултету безбедности Универзитета у Београду. Од 1986. године био је запослен у Вишој школи унутрашњих послова, затим у Криминалистичко-полицијској академији у Београду. Дипломирао је правник и доктор правних наука у области кривично-правних наука. Аутор је и коаутор осам уџбеника и монографија и преко 60 научних и стручних радова из области криминалистике, кривично-процесног и кривичног права. Руководилац је и члан истраживачког тима у преко десет научно-истраживачких пројеката из кривично-правне и криминалистичке области.

Мр Звонимир Ивановић од 2006. године ради као асистент на Криминалистичко-полицијској академији у Београду. Дипломирао је на Правном факултету Универзитета у Крагујевцу 2001. године, где је 2009. магистрирао са одбрањеном тезом „*Modus operandi* систем и криминалистичко профилисање у расветљавању кривичних дела”. Тренутно ради на изради докторске дисертације „Криминалистички и кривично-процесни аспекти високотехнолошког криминала”. Професионално је 2001. и 2002. године био ангажован у Пореској управи, а потом до 2005. године је радио у Полицијској управи за град Београд. Положио је правосудни испит 2005. године, а у периоду од 2005. до 2010. године био је ангажован на организацији обуке за полиграфске испитиваче.

ЗАШТО ЉУДИ ПОДРЖАВАЈУ СМРТНУ КАЗНУ: ИСКУСТВА ПОЉСКЕ И ШКОТСКЕ

Клаус Бахман

Здрав разум може да нас наведе да подршку репресији и кажњавању повежемо са високим степеном или изненадним порастом бројки у криминалним статистикама. Према овом приступу, грађани би требало да подрже смртну казну као одговор на повећање криминала. Но, ову тезу не подупиру истраживања у области друштвених наука. Резултати добијени у студијама случаја и испитивањима јавног мњења упућују на чврсту везу између страха и репресије, мада страх може али не мора бити нужно повезан са високим стопама криминала. Аутор у излагању даје приказ најновије литературе о репресији, кажњавању и подршци смртној казни кроз две одабране студије случаја заснована на друштвеним истраживањима у Пољској и Шкотској. Истраживања показују да ауторитарне вредности и ксенофобија подстичу јавну подршку смртној казни у већој мери него остали истражени чиниоци. Излагање потом разматра поједине практичне импликације које проистичу из одсуства корелације садашње стопе криминала, на једној страни, и става о кажњавању и опажања претње на другој страни. Аутор сматра да у ауторитарним и ксенофобичним друштвима подршка смртној казни може да порасте чак и у случају када општа стопа криминала опада, а расте ефикасност рада полиције.

Др Клаус Бахман је професор на Институту за политичке науке у оквиру Варшавске школе социјалне психологије, Пољска. У жижи његовог истраживачког интересовања налазе се европска интеграција, Лисабонски уговор о реформи Европске уније, процеси одлучивања, проширење Уније и питање правде у транзиционим земљама. Рођен је у Западној Немачкој, студирао је историју Источне Европе, политичке науке и словенске језике на универзитетима у Хајделбергу, Бечу, Кракову и Варшави. У раздобљу од 1988. до 1993. године био је дописник из Варшаве за више немачких, швајцарских и аустријских новина, а након 1993. и из Виљнуса, Минска и Кијева. Између 2001. и 2004. године био је дописник из Брисела. Докторску титулу из историје стекао је на Универзитету у Варшави, а теза се односила на етничке сукобе и спољне односе у пољско-украјинској пограничној области Галиција пре Првог светског рата. Хабилитацију као предавач стекао је на Универзитету у Вроцлаву одбранивши тезу о Конвенцији о будућности Европе од 2004. године. Отада ради као доцент на Универзитету у Вроцлаву, гостујући професор пољске историје на Универзитету у Бечу, гостујући професор политичких наука на Универзитету у Бордоу, те као научни сарадник на Џонс Хопкинс универзитету у Вашингтону и Ренмин универзитету Кине.

ФИНАНСИЈСКА ИСТРАГА У ИСТРАЖИВАЊУ ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА СА ОБЕЛЕЖЈИМА КОРУПЦИЈЕ

Светлана Николоска

Организовани криминал постаје све актуелнији за истраживање јер су финансијске добити веће од било ког вида легалног бизниса. Криминалци се прилагођавају друштвено-економским и политичким приликама у оквиру националне државе, али и њихово прелажење националних граница у вршењу криминалне делатности су реалност и опасност за светску економију и безбедност. Транснационалност је битан фактор у креирању стандардних процедура у истраживању примарног организованог криминала у циљу вођења стандардизованих поступака финансијске истраге на европском и међународном нивоу и трагање за новцем и имовином примарног организованог криминала и од његове трансформације. Организовани криминал са обележјима корупције је рак рана сваког друштва, а његово истраживање је највише условљено расположивом политичком вољом владајућих структура, добрим законским решењима, а као најбитнији услов истичу се добро обучени кадрови органа кривичног прогона. Хармонизација националних законодавстава са европским законодавством је битна основа за вођење међународних поступака, јер криминалне приносе криминалци скривају у „безбеднијим деловима света”. Принципи организације и криминална деоба у зависности од криминалних улога представљају битне елементе којима треба поклонити пажњу при спровођењу финансијских истрага и обезбеђивању доказног материјала, којим се извршилац криминалног дела повезује са делом и његовом криминалном улогом. У обзир треба узети и специфичности целокупне криминалне реализације и, свакако, идентификацију незаконски стечене имовине, приноса и новца, као и њихов преображај и пут кретања.

Др Светлана Николоска је доцент на Факултету безбедности у Скопљу у области криминалистичких наука и руководилац је смера „Безбедност и финансијска контрола”. Рођена је 1968. године у Кочанима, Македонија. Дипломирала је 1992. године на Факултету безбедности у Скопљу као дипломирани криминалиста, где је магистрирала 2002. и докторирала 2008. године у области безбедности. Професионалну каријеру градила је у Министарству унутрашњих послова Републике Македоније као криминалистички службеник у области економско-финансијског криминала. Каријеру научног радника започела је 2004. године као асистент на Факултету безбедности у Скопљу. Главна подручја њених истраживања су економско-финансијски криминал, праћење новца, високотехнолошки криминал и финансирање тероризма. Учесник је у националним комисијама за промене у кривичном законодавству, а тренутно је активни учесник на међународном пројекту у Републици Бугарској за израду стандардизованог приручника за вођење финансијских истрага, организованог криминала и финансирања тероризма.

III панел: Феноменологија организованог криминала

Модератор: Клаус Бахман

ЛИЧНОСТ ПРИПАДНИКА ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА: НАРЦИСТА, МАКИЈАВЕЛИСТА ИЛИ ПСИХОПАТА?

Драгана Батић

У излагању ауторка разматра три типа личности које психолози називају „мрачном тријадом”: нарцисте, макијавелисте и психопате. Свим овим типовима заједничка је социјална злонамерност и дволичност, саможивост и агресија, као и емоционална хладноћа. Они се повезују са припадницима организованог криминала јер се већина њих не квалификује за психијатријску дијагнозу, већ се као „субклиничка” врста налазе међу нама, а веома често и као део организованог криминала. Излагање говори о карактеристикама сваког типа личности, а посебно о недостатку емпатије и моралности. Данас се често употрбљава израз „успешан психопата” за оне који су умешани у крађе, препродају дроге и насиље, али никада нису оптужени или ухапшени за та недела. Њихови су злочини удружени са класичним обрасцем слаткоречивог шарма, патолошким лагањем и импулсивношћу. Ауторка такође разматра разлоге „успешности” ових криминалаца и закључује да савремено друштво данас, нажалост, ненамерно велича неке од њихових карактеристика: похлепу, таштину и осећање спољашње моћи.

Др Драгана Батић је доцент на Факултету за безбедност у Скопљу, где предаје предмете Криминалистичка психологија, Криминалистичка психопатологија и Психологија комуникације. Дипломирала је на Филозофском факултету у Скопљу на смеру Психологија. Магистрирала је на Филозофском факултету у Београду, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Као психолог у Центру за социјални рад у Скопљу радила је са брачним паровима у процесу развода брака, са децом и адолесцентима разведених родитеља. Такође се бави породичним насиљем, ради са злостављаном и занемареном децом. Примењује психотерапију и методе превентивне интервенције са појединцима, брачним паровима, породицом и групом. Руководилац је и учесник више истраживачких и апликативних пројеката којима су обухваћене рањиве социјалне групе. Бави се клиничком и криминалистичком психологијом и психологијом стреса.

СОЦИЈАЛНЕ ДИМЕНЗИЈЕ ТЕОРИЈСКИ НОВИХ ТИПОВА ОРГАНИЗОВАНОГ КРИМИНАЛА

Миодраг Лабовић

Према теорији адекватно вишеслојног каузалитета етиологија организованог криминала је сложенија него код неких других видова криминала. У дубљим слојевима каузалитета природа организованог криминала преодминантно је економско-социјалне и антрополошко-психолошке димензије, али у даљим нивоима каузалитета не може се искључити његова правно-политичка проузрокованост. То је веома битно питање за његову социјалну контролу, у смислу системско-стратешког приступа који подразумева квалитативне, темељне, а не површно-парцијалне реформе, без обзира што оне могу обухватити све кључне друштвене сфере.

Отуда произлази и важност нове типологије организованог криминала, која се базира на новим и до сада неувршћеним критеријумима, у којима поред организационе форме, као до сада јединог увршћеног критеријума, укључени су и: социјална повезаност и етаблираност разних криминалних организација, социјална опасност и штета. За транзиционе и неразвијене земље посебно су значајна два теоријски непозната типа организованог криминала, иако је реч о старим праксама: институционални и институционализовани организациони криминал.

Разлика између групног, мрежног и мафијашког типа организованог криминала са институционалним типом читава се у методици извршавања криминалних активности и у организационој форми. Организациони облици институционално организованог криминала имплицирају лабави стил руковођења и дисциплине у групи са елементима криминалних мрежа. Најбитније код институционалног организованог криминала је то да се овде не ради о тесној спрези или симбиотској вези између организованог криминала и највиших претставника државе, како то наводе готово сви аутори у досадашњој литератури. Код овог типа, организациони криминал потиче и организован је управо од стране највиших претставника државе (није искључено да уместо њих у појединим случајевима буду, без њиховог знања, инволвирани други високи или средњи ешалони институционалне хијерархије). Корупција се у овом случају не испољава у ковенционалној димензији подмићивања, макар и у милонским сумама за финансирање политичких кампања или других ковенционалних корупцијских радњи, већ се корупција испољава преко злоупотребе институционалне хијерархије којом они легално руководе под плаштом спровођења легитимне политике. Институционални тип организованог криминала не значи да су сви појединци у једној институцији инволвирани, већ да овај, далеко најопаснији тип организованог криминала по социјалним штетама које проузрокује, потиче из врха одређене институције злоупотребљавајући њене кључне делове или институционалних хијерархија више државних институција.

Логично се намеће питање како да се институције правне државе боре против „саме државе”, односно против појединаца који су најодговорнији за спровођење закона и изнад којих не постоји друга инстанца. Питање задире у срж реформи, које не смеју бити једино нормативно-институционалне природе. Потребна је реформа

духа и менталитета, али код политичких лидера који ће препознати и усвојити идеје за квалитативно-системске реформе. Институционализовано организовани криминал је најперфиднији тип у контексту генералног концепта системски корумпиране спољне политике коју у континуитету воде велике силе у циљу остваривања дугорочних геостратешких интереса крупног капитала. Ради се о старој пракси империјализма и данашњег екстериторијалног неоколонијализма. Новитет је у томе што аутор научно валидним аргументима теоретски уобличава ову стару праксу на ниво организованог криминала.

Др Миодраг Лабовић од 2005. године ради на Факултету безбедности у Скопљу. Рођен је 1963. године у Скопљу, где је завршио гимназију и Правни факултет. Академску титулу магистра правно-политичких наука добио је на Правном факултету у Скопљу, где је стекао и титулу доктора правних наука. Године 1990. радио је као адвокатски приправник, а у периоду од 1991. до 2005. године био је запослен у Министарству унутрашних послова Републике Македоније, где је прошао од најнижег до највишег нивоа оперативно-полицијске хијерархије. Од 2006. до 2008. године обављао је дужност директора Финансијске полиције. Добитник је награде „Гоце Делчев“ за врхунска достигнућа у науци са посебним интересом за Републику Македонију.

ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ: ЊЕГОВА ПЕРЦЕПЦИЈА И ДИНАМИКА У РЕПУБЛИЦИ МАКЕДОНИЈИ

Марјан Николовски

Након проглашења независности Република Македонија суочава се са порастом криминала, у квантитативном смислу речи, као и са појавом нових облика кривичних дела. Проблеми који су се појавили у последњој деценији прошлог века (безбедносна ситуација у региону, ратови, ембарго, незаконита приватизација, несређено законодавство) омогућили су појаву и развој деловања организованих криминалних група. У том почетном периоду државне институције негирале су постојање организованог криминала, што само по себи може да указује на евентуалну повезаност криминалних структура и владајуће гарнитуре. Национални органи, организацијски и функционално били су неприпремљени за борбу против криминалитета, који је имао организоване димензије. У Републици Македонији постоји напредак у јачању владавине права, безбедности и институционалних реформи, али организовани криминал и даље представља опасност по безбедност и стабилност државе. Свака држава има специфичне методе у погледу борбе са организованим криминалом. У Македонији организовани криминал био је повезан са организованим финансијским криминалом (криминалном приватизацијом, нелегалним финансирањем политичких странака, неплаћањем царина, пореза, акциза и сл.) и у мањој мери са уценама, изнудама, нарученим убиствима и сл. Са тог аспекта потребно је градити националну стратегију и конкретне мере и активности, које су специфичне за борбу са тим видом организованог криминала.

Др Марјан Николовски је доцент на Факултету безбедности у Скопљу. Дипломирао је 1991. године на Факултету за одбрамбене и мировне студије у Скопљу, а магистрирао на Факултету безбедности у Скопљу (2003) из области криминалистике на тему „Методика расветљавања кривичног дела тероризма“. Докторирао је 2008. године на Институту за социолошка и политичко-правна истраживања у Скопљу у области политичких наука на тему „Повезаност и разлике између организованог криминала, тероризма и политике“. Радио је у Министарству унутрашњих послова у раздобљу од 1993. до 2007. године као инспектор у Одељењу за спречавање организованог криминала. На Полицијској академији је почео да ради 2007. године као асистент на катедри за криминалистику, а од 2009. као доцент предаје предмете „Организовани криминал“ и „Савремени безбедносни системи“. Објавио је два уџбеника: *Организовани криминал и корупција* и *Безбедносни системи*. Аутор је бројних научних и стручних радова у Македонији и иностранству и учествовао је на бројним међународним семинарима и конференцијама. Предавања по позиву држи на последипломским и основним студијама и на другим државним и приватним универзитетима. Учествовао је у више научно-истраживачких пројеката у Македонији и иностранству.

ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ И ПОНОВНО ПРОМИШЉАЊЕ БЕЗБЕДНОСТИ

Катерина Гачевска

Ауторка у излагању разматра процес у којем су нетрадиционална безбедносна питања укључујући социјалне проблеме попут криминала и сиромаштва израсла у средишња питања у поступку поновног промишљања схватања безбедности у раздобљу после хладног рата. Полазна основа ове анализе јесте развој теорије безбедности који је деведесетих година прошлог века довео до покретања истраживања порекла небезбедности усмерених пре на унутрашње чиниоце у једном друштву, него на заједничког спољног непријатеља. Идеја да безбедносне претње долазе једнако споља и изнутра показала се, према мишљењу изнетом у овом излагању, као оруђе примењиво у креирању јавне политике, те стога се користи у све већем броју земаља јер ствара чвршћу основу политичког легитимитета. Владе широм света настоје да секуритизују унутрашња питања скупа са, или чак на рачун традиционалних спољних непријатеља како би створили бољи однос са становништвом којим владају уз обећање да ће смањити небезбедности у свакодневном животу. Чини се да организовани криминал као једно од недавно препознатих безбедносних питања представља проблематичну безбедносну претњу: нити је јасно дефинисана појава нити је безрезервно препознат као друштвени проблем. Организовани криминал може се видети као увек присутан проблем или као уопште непостојећи, у зависности од дефиниција и преовлађујућих културних ставова; он се не сагледава као узрок депривације и друштвеног искључења као остали типови уличног криминала, а није ни увек повезан са криминалном „белог оковратника” или корпоративним криминалом. Организовани криминал изгледа да представља спој лабаво повезаних појединаца и мрежа, са којима се ниједна друштвена група не би поистоветила већ би их осудила. Из наведених разлога током деведесетих година двадесетог века питање организованог криминала није спречило сагласност у већини друштава о његовој озбиљности као безбедносне претње, али оно јесте утицало на појаву неких значајних тешкоћа када јавне политике доживе неуспех у суочавању са тако нејасно дефинисаним проблемом. Ауторка осликава проблеме у спровођењу јавне политике у појединим земљама Западне и Источне Европе које су усвојиле програм борбе против организованог криминала и тврди да ови проблеми потичу од погрешног теоријског конципирања организованог криминала и његове лоше уклопљености у дневни ред поново промишљене безбедности. Ауторка заправо сматра да ће вероватно управо наведени проблеми повећати небезбедност и друштвену нестабилност, пре него што ће довести до стварања новог схватања безбедности које би у основи било усмерено на побољшање односа у друштву. Негативни ефекти заступања јавног програма нове безбедности посебно су критични у новим демократијама Источне Европе и Балкана.

Др Катерина Гачевска је доцент у наставним областима криминологије и безбедносних студија на Универзитету Града Бирмингема, Велика Британија. Њена истраживања и објављени радови усредсређени су на подручје борбе против организованог криминала у Европи и на разматрање Балкана у контексту европских интеграција. Докторску титулу је стекла 2009. године на Универзитету у Волверхемтону, Велика Британија, са дисертацијом на тему „Мека безбедност и организовани криминал у контексту проширења ЕУ”, са посебним освртом на случај Бугарске.

ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ У СЛАБО РАЗВИЈЕНИМ ДРУШТВИМА

Каролина Биениек

Африка је други континент по величини и први по задужености. Међународна заједница дуги низ година покушава да сачини планове и програме ради јачања афричког економског и друштвеног развоја. Лице сиромаштва у потсахарској Африци и даље је веома сурово. Према друштвеним показатељима за 2005. годину, које је у виду студије „Показатељи афричког развоја” објавила Светска банка, више од 1,2 милијарде људи живи од једног америчког долара дневно — већина њих је из потсахарске Африке. Африка на почетку двадесетпрвог века пружа увид у групу глобалних питања: од тзв. нових безбедносних претњи (наркотици, криминалне банде, ширење малокалибарског и пешадијског наоружања итд), еколошких проблема и глобалног загревања (суше, нестанак биолошке разноврсности) до поновног дефинисања државности, спољне политике (више није под монополом државе), те односа државе и људске безбедности. Међународна помоћ утицала је да Африка током протекле деценије искуси значајну промену ка постизању одрживог развоја. Ипак, дубоко сиромаштво, друштвена неједнакост, климатске промене и претња ескалације насиља настављају у исто време да угрожавају напредак и стварају плодно тле за деловање криминалних организација. Циљ овог излагања је да прикаже широку слику криминалних односа у слабо развијеним друштвима. Афрички континент је дуго година био дом највећег броја мање развијених земаља. На почетку двадесетпрвог века стање је остало непромењено. Чињеница да је ово један од најпространијих и најразноврснијих континената представља разлог због којег ће ауторка у овом излагању ограничити анализу на регион Источне Африке, који чини 13 земаља — Кенија, Танзанија, Уганда, Бурунди, Руанда, Цибути, Еритреја, Етиопија, Сомалија, као и острва у Индијском океану смештена наспрам источноафричке обале: Сејшели, Комори, Маурицијус и Мадагаскар. Анализа настоји да пронађе одговор на питање да ли постоји забрињавајући тренд раста криминалних организација и да ли оне стварају значајну претњу стабилности друштава Источне Африке. Излагање приказује незаконито транснационално деловање и учешће организованог криминала у одабраном региону, али указује и на постојање проблема изучавања криминала у слабо развијеним друштвима у виду мањка поузданих података — било да је то резултат чињенице да нису прикупљени, нису доступни или су поверљиве природе. Упркос томе, постојање организованог криминала у области прекограничне илегалне трговине незаконитим робама, попут оружја, наркотика и фалсификованих производа, није спорно. Предмет анализе је седам области деловања организованог криминала: трговина људима и кријумчарење илегалних миграната, илегална трговина малокалибарским и пешадијским наоружањем, трговина дрогама, уништавање животне средине, фалсификовање, прање новца и пиратство.

Мр Каролина Биениек је докторант на Одсеку за друштвене науке Института за међународне студије, при Универзитету у Вроцлаву (Пољска), а тема њене дисертације је „Геноцид у спољној политици Руанде од 1994. до 2008. године”. Главно поље њеног професионалног интересовања су развој међународних односа у области Великих језера у Африци, као и интернационализација безбедности у подручју Рога Африке. Магистратуру је стекла 2006. године са одбрањеним радом на тему „Значај Међународног кривичног трибунала за Руанду у контексту постконфликтне обнове Руанде”. Поред продубљеног интересовања за Руанду пише и научне радове на тему кинеско-афричких односа.

КОРУПЦИЈА И МОЋ У ЈАВНОЈ УПРАВИ

Александар Фатић

Рад јавне управе обележава укрштање и мешање формалне и неформалне праксе, при чему свака неформалност фактички представља корупцију у најширем смислу. Разлози за неформалност су често дубоко структурно укореењени у друштвеним обичајима и традицији у многим земљама, док у другим друштвима неформалност проистиче из конкретних интереса административних „елита” и динамике њихових унутрашњих односа.

Да би се осветлиле неке специфичности примене моћи у раду јавне управе, неопходно је размотрити не само формалну моћ која проистиче из делегирања државне власти јавним службеницима са различитим нивоима овлашћења, већ и полуге неформалне моћи која углавном проистиче из фактичке контроле над „кључевима капија” ка унапређењу и политичкој каријери. Носиоце неформалне моћи политичка социологија означава као „чуваре капија”; њихова улога и специфични интереси различитих елита који им дају утицај, међутим, нису довољно објашњени у савременом дискурсу о јавној управи.

У овом излагању реч је о три димензије неформалне моћи у раду јавне управе. Прво, реч је о природи делегиране моћи и о односу између примене такве моћи и стицања неформалне моћи која укључује фактички политички утицај без формалних атрибута политичке власти. Данас се у политичкој теорији често сматра да политичко учешће и политичка моћ у широком смислу нису стварни уколико не подразумевају не само општу, структуру и принципијелну, већ конкретну могућност да се произведе нека промена у стварности. Из тога је јасно да носиоци формалне моћи не морају нужно имати стварну моћ, док многи носиоци неформалне моћи имају стварни утицај. У таквим случајевима носиоци формалне и носиоци неформалне моћи природно теже да ступе у односе који формирају први тип „неформалности” о коме овде говоримо, а који се стандардно означава као „политичка корупција”.

Друго, излагање се бави процесом узајамног „закључавања” различитих политичких елита, укључујући и оне на власти и оне у опозицији. У ширем смислу, елите се могу класификовати према друштвеној улози (корпоративна, војна или страначка елита, на пример), или по политичкој оријентацији и доминантној идеологији, као десничарске, левичарске, центристичке итд. Важан елемент динамике елита је практично инхерентна тенденција да се узајамно „закључавају”, на тај начин стварајући нове корпоративне интересе који превазилазе њихову идеологију или њихово место у политичком систему у неком конкретном тренутку. У таквим случајевима, одвајање од формалних мандата, идеолошких принципа или предизборних обећања, са јасним рикошет ефектима на деловање јавне управе на највишем нивоу, стварају други тип неформалности о коме је овде реч, а који се типично, иако грубо, назива административном корупцијом.

Конечно, излагање пропитује моделе искључења легитимних интереса из процеса доношења одлука. Реч је о форми корупције коју је често немогуће правно трасирати и санкционисати, која се популарно назива „недоношење одлука”. Реч је

вероватно о једној од најраширенијих облика неформалности у раду јавне управе, за који у већини земаља нема адекватних контролних механизма. Аутор дефинише, илуструје и дискутује сам појам недоношења одлука, који је различит од простог одбијања да се донесе нека конкретна одлука, као и од уздржавања администрације да се бави неким системским питањем. У излагању се такође укратко разматрају последице недоношења одлука за рад јавне управе.

Главни нагласак аргументације у излагању је на тези да је неформалност неизбежан елемент у деловању било које јавне управе, те да напор, уместо његовог трошења на покушаје елиминисања неформалности, треба усмерити на њену контролу и усмеравање на начине од којих ће јавност имати користи, а не штете.

Др Александар Фатић је директор Центра за безбедносне студије у Београду и научни саветник у Институту за међународну политику и привреду. Аутор је више систематских студија, од којих је најцитиранија *Reconciliation via the War Crimes Tribunal?*, Ashgate Publishing, Aldershot, UK, 2000. Његове остале главне публикације укључују и *Crime and Social Control in 'Central'-Eastern Europe: A Guide to Theory and Practice*, Ashgate Publishing, Aldershot, 1997, као и приређену монографију *Security in Southeastern Europe*, Центар за менаџмент, Београд, 2004. Објавио је бројне студијске чланке у међународним часописима и монографијама. Предавао је на Универзитету Јужне Аустралије у Аделејду, Универзитету Тасманије у Хобарту, Карловом Универзитету у Прагу, а био је гостујући истраживач на *London School of Economics*. Предавања по позиву држао је на бројним универзитетима, укључујући Универзитет у Хелсинкију, King's College у Лондону, St. Antony's College у Оксфорду, Универзитет у Бања Луци, Универзитет у Београду итд. Његове примарне области рада су политичка филозофија и криминологија.

ОДНОС РАСТА КРИМИНАЛА И НЕДОСТАТКА ДРУШТВЕНЕ СТИГМАТИЗАЦИЈЕ

Александра Булатовић

Социјално најтежа девијација је криминалитет. У временима државне кризе, изостанак до тада уобичајене реакције заједнице на криминал, дестабилизује владе, подрива парламентаризам, руши поверење грађана у државне и правне институције, негира законитост и друштвени морал. Друштво са стабилном демократском процедуром и функционалном правном државом у којој криминал покреће механизам репресије починиоца ствара утисак о неисплативости злочина. Делотворност санкција у стабилним друштвеним условима има вишеструки превентивни ефекат на криминал. Уколико појединачна девијантност остане некажњена или се криминал оправдава вишим циљевима, имамо изражен сукоб између владајуће културе и неке системске поткултуре (контракултуре) у смислу изостанка њеног друштвеног ограничавања и/или друштвене стигматизације, ствара се феномен подељене лојалности, што отежава друштвену контролу група и појединаца. У оквиру таквог конфликтног система долази до системске девијације јер ексцес постаје редовна појава — појединачна девијантност као персонални проблем утапа се у структурно-друштвени и стратешко-развојни друштвени проблем. Како је корупција типична системска девијација, пратећи специфичне актуелне феноменолошке одлике ове системске девијације, рад проблематизује ниво друштвене појавности и општеприхваћених вредности различитих облика девијантности у српском друштву те ширење уверења о криминалу као исплативом средству при постизању циљева с једне стране, а о поштењу и знању, као о неисплативим могућностима, с друге стране. Ауторка пореди логику борбе против криминала и његов раст указујући на њихову узрочно-последичну везу.

Мр Александра Булатовић је дипломирала на Правном факултету Универзитета у Београду. Последипломске студије је завршила на Средњоевропском универзитету у Будимпешти. Ради у Институту за криминолошка и социолошка истраживања као истраживач-сарадник. Учествовала на бројним међународним и домаћим стручним и научним скуповима и објавила више стручних радова о менаџменту конфликта и неконвенционалним безбедносним претњама, на српском и енглеском, у којима је комбиновала правни и политиколошки приступ. У оквиру докторских студија које похађа на Правном факултету Универзитета у Београду, ради на пројекту о савременој политици борбе против организованог криминала.

CBS Centar za
bezbednosne
studije

Centre for
Security
Studies

CSS

I Organised Crime as a Challenge to the State

Chair: Božidar Banović

SOCIAL IMPACT OF ORGANISED CRIME IN THE BALKANS AND COORDINATED COUNTER STRATEGIES

Mehmet Yilmazata

The author in his presentation focuses on the social impact and the social background of criminal networks that are operating within and from the Balkans. Analysing the nature and functional structures of those illegal activities and investigating its connection to international terrorism — the social phenomena that enable those networks within the region also are pointed out. As a matter of fact, organised crime relies on informal business, information and social networks that are operating on a transnational basis. The problem of organised crime does affect all Balkan countries and its direct or indirect neighbours within the EU. It has to be noted that most Balkan countries, especially the Republics of the former Yugoslavia, but also countries like Turkey and Romania, suffer from illegal criminal networks from being used as so called “transit countries” as well as being affected directly by activities as human trafficking, illicit narcotics trafficking etc. On the other hand informal economical and social networks (black market, informal money transfers etc.) on the local level, emerging as shadow economy network due to lack of attractive employment opportunities or social security (as i.e. in Kosovo and Metohija) often contribute to this shadowy structures. The author discusses if it may be possible to shift away those networks from illegality with proper social and financial support strategies. Those illegal activities are often linked or provide direct support for the activities of regional or global terrorist networks. Cross-border illicit drug trafficking that helps financing criminal and terrorist activity, often intermingled with Mafia structures, further complicates the picture. Furthermore, the affected countries and societies suffer from both stigmatization abroad as being “crime infected countries” which leads to a lower rate of attractiveness for foreign investors and negatively affects commercial links, but also rises suspicions against the affected countries citizens abroad, whether as business travelers, tourists or students. As activities like drug trafficking also contribute to the spreading of AIDS and the rise of small scale crime within the region, the level of real and perceived insecurity within the affected societies is rising steadily. The presentation stresses the importance of coordinated information transfer between regional countries’ security networks countering criminal structures in the area. The author furthermore suggests the establishment of a regional security centre that coordinates cross border information transfer between government agencies and coordinated measures by all involved parties, drawing on and enhancing existent security cooperation structures. He also suggests establishing a similar structure and cooperation mechanism as the UN’s Regional Centre for Preventive Diplomacy for Central Asia, but focused on transnational cooperation regarding social and security issues between the related states. Closer coordinated cooperation between the states themselves with an integrative approach towards social problems will contribute to improve general security,

the economical and social situation in the area. Besides classical security and information exchange measures, the author proposes the parallel establishment of more effective transparency and anti-corruption mechanisms together with coordinated socio-economical measures.

Mehmet Yilmazata, MA, is a researcher writing for the Turkish Asian Center for Strategic Studies (TASAM), focusing on the Balkans and global security issues. He worked for six months as an intern with the United Nations Department for Political Affairs — Central Asia and Iraq desks, preparing analytical reports on security issues and terrorism. He participated in international research projects and was co-moderator at an international symposium organized by the Macedonian Academy of Science and Art (MANU). As a PhD candidate from Istanbul University he researches Turkey's security policy. He has studied History and Political Science in Istanbul and Berlin.

POLICE AND THE JUDICIARY IN THE CONTEXT OF FIGHT AGAINST ORGANISED CRIME IN EUROPEAN COUNTRIES

Milan Milošević

By ratifying UN Convention on Transnational Organised Crime with its Protocols, Serbia made commitment to establish specialised anti-organised crime and anti-corruption institutions and bodies. The author in his presentation gives a comparative overview of similar public institutions that exist in other European and neighbouring countries. For instance, Bulgaria has specialised Directorate within the Ministry of the Interior in charge of fighting organised crime (NSBOP); Croatia established specialised office within the Prosecution Office that processing only the cases of organised crime and corruption (USKOK); in Romania exists General Directorate of the Ministry of the Interior for fight against organised crime (DGCCOA); Lithuania has special anti-organised crime governmental agency — Special Investigation Service (STT). In Italy, country with a long and rich experience in combating Mafia, central state organ in charge of curbing organised crime is National Anti-Mafia Office (*Direzione Investigativa Antimafia*), founded in 1991, within the Prosecution Office at the state level. The author analyses to what extent is valid the assumption that the institutional framework specialised in anti-organised crime policy and suppression is more efficient than regular police and judiciary, due to its better equipment, expertise, educated human resources etc. The author argues that practice has shown so far some weaknesses of the concept of functional and procedure specialisation of the police and judiciary in this area of processing crime. The author suggests that the establishment of special political body is needed to complete the anti-organised crime institutional framework in Serbia, and refers to good practice of the Italian Anti-Mafia Parliamentary Committee founded in 1962, whose status and extensive competences are now regulated by the Constitution of the Republic of Italy. The Parliamentary Committee facilitated coordination of the anti-organised crime actions at the national level, and enhanced operational capacities of all relevant state institutions and bodies.

Milan Milošević, PhD, is Professor at the University of Business Academy in Novi Sad. He was born in 1958 in Prokuplje, and he obtained his PhD in Law at the University of Niš in 1995. He was teaching at several universities in Serbia and abroad: Crime Police Academy in Belgrade, Faculty of Security Studies, University of Belgrade, and Faculty of Philosophy, University of Skopje etc. He holds the A researcher category certified by the Serbian Ministry of Science and Technological Development. Milan also participated in a large number of conferences in Serbia and abroad, with the focus on law and security. He publishes academic papers in Serbian, Macedonian and English. He is currently living and working in Belgrade.

THE ANTI-ORGANISED CRIME ROLE OF THE POLICE AND PROSECUTION OFFICE IN MACEDONIA

Marina Mališ Sazdovska
Iskra Akimovska Maletić

Organised crime is a social evil that seriously threatens national and global security. Nowadays, organised crime groups are pursuing a more sophisticated forms of criminal activities, such as illegal trafficking and disposal of waste, cyber-crime, illegal logging, money laundering, financial crime, etc. Relevant institutions, both at national and international level, take measures to prevent and curb organised crime, and yet there are failures to overcome. The Ministry of the Interior of FYR of Macedonia has special sector in its organisational structure which primary responsibility is to fight against organised crime groups, and the latest legislation reform established the anti-organised crime prosecution office. Some failures and irregularities that exist in everyday work of anti-organised crime institutions ought to be overcome. The authors in their presentation focus on analysis of the current situation in the police and prosecution in the anti-organised crime policy domain, and they propose changes at both normative and institutional level needed to build mechanism for a more efficient fighting this form of serious crime.

Marina Mališ Sazdovska, PhD, is Assistant Professor and Dean Deputy at the Faculty of Security in Skopje. She holds BA in Criminology (1991), MA in Environmental Crime (2002), and a PhD in Sociology, with focus on illegal forest activities in Macedonia (2007). She used to work as a police inspector within the Macedonian Ministry of the Interior between 1992 and 2005. She started to work at the Crime Police Academy in 2005. She is the author of two textbooks — *Environmental criminology* and *Security management*, as well as of numerous research papers published both in Macedonia and abroad. Marina is visiting lecturer at postgraduate studies at the several universities in Macedonia and at undergraduate programmes abroad. She is involved in numerous research projects, both national and international. She is a member of the Association for Crime Law and Criminology, Antikrim-Veles Association, „8ka” Association for Health Education and Ecology, and Association for Security Studies and Education. Her main research is focused on environmental criminology and security management.

Iskra Akimovska Maletić, PhD, is Lecturer at the Faculty of Security in Skopje. She graduated in 1996 at the Law Faculty, University „Sveti Kiril i Metodij” in Skopje, where she earned her Master of Arts in 2002, with thesis „Public Attorney of the Republic of Macedonia and the protection of the constitutional and legal rights of citizens”. She obtained her Ph.D. at the Law Faculty, University of Niš in 2008, with dissertation „Public institutions in comparative law”. She passed Bar exam in 1998. She worked several years for the Office of Public Attorney of the Republic of Macedonia, and District Prosecution Office in Skopje. In 2004, she started working as Assistant Lecturer at the Faculty of Security (former Police Academy), where she became Lecturer in 2008. Iskra has been teaching Administrative Law, Constitutional Law, International Relations, and International Police Cooperation. She published two books: *Public Institutions*, and *Introduction to Law*; she is also author of numerous academic articles published in Macedonia and abroad. She participated in a large number of conferences as well as in research projects.

II Institutional Strategies to Adress Organised Crime

Chair: Milan Milošević

STRATEGIC APPROACH IN CURBING CYBER-CRIME

*Božidar Banović
Zvonimir Ivanović*

Organised crime has many manifestations. Structural features of organised crime urge an multi-level approach in fighting this serious sort of crime: from global to local, and from strategic to operational. The authors in their presentation recommend deep differentiation of this social phenomenon that include every particular aspect, as well as the coordinated involvement of all available institutional resources in curbing organised crime activities. At the global level of anti-organised crime policy, different strategic concepts and approaches are to be applied to meet specific features of some types of organised crime, such as: human trafficking, illegal trafficking of drugs and arms, and cyber-crime. The authors select to analyse cyber-crime due to its close association with organised crime. Modern organised crime groups use high technology in pursuing their illegal activities, as well as various cyber-crime practices. The presentation focuses on comparative analysis of the strategic concepts in the fight of cyber-crime in USA, New Zealand, Cyprus and the United Kingdom. The part of analysis related to the USA experience covers the current strategic concept of the fight against identity theft. Strategic concept and good practices of the United Kingdom and New Zealand in curbing cyber-crime are considered in comparison to the Serbian model. The case study of Cyprus is interesting for comparative analysis due to quite low cyber-crime rate.

Božidar Banović, PhD, is Associate Professor at the Law Faculty, University of Kragujevac, and at the Faculty of Security Studies, University of Belgrade. From 1986 to 2008 he was Assistant Professor at the Crime Police Academy in Belgrade (former High School of the Interior). He holds BA in Law and PhD in criminal law. Božidar is either the author or co-author of eight books and over sixty research papers dealing with criminalistics, criminal procedure and criminal law. He is the team leader of a dozen research projects focusing on criminal law and criminalistics.

Zvonimir Ivanović, MA, is Assistant Lecturer at the Police Crime Academy in Belgrade (former High School of the Interior). He graduated at the Law Faculty, University of Kragujevac in 2001, where he earned his Master of Arts in 2009, with thesis “*Modus operandi* system and criminal profiling in crime solving”. He is currently working on his doctoral dissertation on criminological and criminal procedural aspects of the cyber-crime. Zvonimir passed Bar exam in 2005. From 2001 to 2002 he worked for Tax Administration, and from 2002 to 2005 for Metropolitan Police of Belgrade. He also has been involved in organisaton of the training for poligraph examiners.

WHY PEOPLE SUPPORT CAPITAL PUNISHMENT: EVIDENCE FROM POLAND AND SCOTLAND

Klaus Bachmann

Conventional wisdom uses to link support for repression and punitivity to a high level or a sudden increase of crime statistics. According to this approach, citizens should support capital punishment as a reaction to more crime. This, however, is not supported by social science research. Evidence from case studies as well as public opinion surveys suggests a strong link between fear and repression, however fear can, but need not to be connected to high crime rates. The paper presents an overview over the most recent literature on repression, punitivity and support for death penalty some two selected case studies, which are based on social surveys in Poland and Scotland. They show, that authoritarian values and xenophobia contribute more to support for capital punishment than any other factor examined. The study then discusses some practical implications emanating from the lack of correlation between actual crime rates on one hand and punitive attitudes and threat perceptions on the other hand. It argues, that authoriatarian and xenophobic societies may increase support for capital punishment even in situations when crime rates decrease and the police becomes more efficient.

Klaus Bachmann, PhD, is currently professor at the Institute for Political Science of the Warsaw School for Social Psychology, Poland. His research focus is on European Integration, Treaty Reform, decision making, enlargement and transitional justice. He was born in West Germany, studied History of Eastern Europe, Political Science and slavonic languages in Heidelberg, Vienna, Cracow and Warsaw. From 1988–1993 he was correspondent for several German, Swiss and Austrian newspapers in Warsaw, and beginning from 1993 also in Vilnius, Minsk and Kiev. Between 2001 and 2004 he was foreign correspondent in Brussels. Klaus obtained PhD in history at the University of Warsaw (for a thesis concerning ethnic conflicts and foreign relations in the Polish-Ukrainian borderland of Galicia before World War First) and a habilitation (tenure as university professor) at the University of Wroclaw for a thesis on the Convention on the Future of Europe in 2004. Since then, he has been lecturer at the University of Wroclaw, visiting professor for Polish history at the University of Vienna, visiting professor for political science at the University of Bordeaux and research fellow at Johns Hopkins University, Washington D.C. and Renmin University of China.

FINANCIAL INVESTIGATION OF ORGANISED CRIME

Svetlana Nikoloska

Organised crime is getting more interesting for academic research as the volume of its profit is steadily on increase, and is far bigger than of legal business. Criminals accommodate to political, economic, and societal ambience at the national level, but they tend to network with their counterparts abroad as well. By doing so, they threaten global economy and security. Thus, transnational approach in creating standardized procedures for the investigation of organised crime is important prerequisite for successful search for the proceeds of crime at the European and global level. As organised crime alongside corruption seems to be a cancer for any society, its efficient investigation depends on the political will of those in power, relevant legislation, and human resources in the police and prosecution. The harmonisation of national legislation with the EU law makes solid foundation for processing investigation cases with the international dimension, since criminals tend to hide their proceeds of illegal activities in so-called safe-haven countries. The structure of criminal organisation and “investments” in the function of division of the spoils, are elements that are to be borne in mind when conducting the financial investigation and collecting the evidence, if the perpetrator is to be linked to the committed criminal act. The author in her presentation argues that the attention is to be paid to every specific aspect of the whole criminal operation, and to identification of the proceeds of crime, the flow of criminal profits, as well as its transformation from illegal to legal financial circulation.

Svetlana Nikolska, PhD, was born in 1968 in Kočani, FYR of Macedonia. She graduated at the Faculty of Security in Skopje (1992) in Criminology, where she earned her MA (2002), and got her PhD (2008) in Security. She used to work for the Macedonian Ministry of the Interior as an analyst specialised in business and financial crime. From 2004 onward she has been teaching at the Faculty of Security in Skopje, where she is now the head of Department of Security and Financial Control. Main focus of her research is in areas of business and financial crime, money laundering, the financing of terrorism, and cyber-crime. Svetlana participates in the Macedonian Government Commission on the crime legislation reform, as well as in the international project based in Bulgaria aimed at creation of the standardized handbook for investigation of financial crime related to organised crime and financing of terrorism.

III Phenomenology of Organised Crime

Chair: Klaus Bachmann

THE PERSONALITY OF AN ORGANISED CRIME ACTOR: A NARCISIST, A MACHIAVELLIAN OR A PSYCHOPATH?

Dragana Batić

The author in her presentation deals with three types of personality that are known in psychology as “The Dark Triad”: narcissistic, Machiavellianistic, and psychopathic. The common traits to all of mentioned types of personality are social viciousness, hypocrisy, selfishness, aggression, and emotional coldness. The most of individuals who score high on the Dark Triad traits of personality do not fit into regular psychiatric diagnosis, but as a sub-clinic sort live among others, and are free to step in organised crime group. The presentation analyses the traits of the three types of personality, with a focus on the lack of empathy and morality. The notion of “successful psychopaths” is being used to describe persons who are involved in thefts, drugs trafficking, violence, but manage to avoid criminal prosecution. Their criminal acts are accompanied with classic pattern of silver-tongued charm, pathological lying, and impulsivity. The author stresses the main reasons why criminals with this type of behaviour are successful, and emphasizes that contemporary society unintentionally glorify some traits of the three types of personality, such as: a greed, a vanity as well as a sense of external power.

Dragana Batić, PhD, is Lecturer at the Faculty of Security in Skopje, where she teaches subjects: Criminal Psychology, Criminal Psychopathology and Psychology of Communication. She graduated at the Department of Psychology, Faculty of Philosophy in Skopje. She earned her Master of Arts at the Faculty of Philosophy, University of Belgrade, and obtained her PhD at the Faculty of Philosophy, University of Novi Sad. Dragana used to work as a psychologist at the Centre of Social Care in Skopje, with the main focus on divorces, children problems, and adolescents from broken marriages. She deals with the problems related to home violence, molested and neglected children, and applies psychotherapy and preventive methods aimed at individuals, married couples, and families. She is team leader and participants in several research and other projects aimed at supporting the vulnerable groups.

THE SOCIAL DIMENSIONS OF NEW TYPES OF ORGANISED CRIME

Miodrag Labović

The nature of organised crime phenomenon in its deepest causality stratum has economic, social, psychological and anthropological dimensions, which is important in the context of conceiving the effective social control strategy and policy. Having re-considered dominant theoretical typologies of organised crime, the author in his presentation suggests the three new criteria for classification — social cohesion, of criminal organisations, and social risk and damage. He also suggests introduction of two types of organised crime that are better theoretical basis for research of the transitional and underdeveloped countries: institutional and institutionalised types of organised crime. In comparison to other types of organised crime, the institutional one has looser style of leadership, and management of criminal business. There is no close connection, or even a symbiotic relationship, between organised crime groups and public officials from the highest ranks. On the contrary, the highest state officials are the main source of organised crime. The corruption as a tool of organised crime does not manifest in conventional form of bribe, but as a very subtle misuse of the authority over hierarchy of one or more public institutions by those in offices — all under the guise of implementing legitimate public policies. The autor emphasizes that institutional organised crime is the most dangerous type due to its potential harm to society, and points out that the fight against organised crime led by public institutions is impossible if they are “captured” from the very top of the state hierarchy. This issue is the essential one for the finalisation of transitional reform, that must not only be of the normative nature. The transformation of spirit and mentality is urgently needed. According to the author, the institutionalised organised crime is a notion related to general concept of foreign policy which is systematically corrupted by great powers to achieve long-term geostrategic and geopolitical goals. It seems to be the combination of the old imperialistic policy and today exterritorial Neo-colonialism.

Miodrag Labović, PhD, was born in Skopje in 1963. He graduated at the Faculty of Law in Skopje, where he earned his MA as well as his PhD. At the begining of his profesional career, Miodrag used to be solicitor trainee. From 1991 to 2005 he used to work at the Ministry of the Interior, and he passed through the whole hierarchy of the Police. In 2005, he started working at the Faculty of Security in Skopje (former Police Academy). In period 2006–2008 he acting as the director of the Financial Police. He was awarded the “Goce Delchev” prise for an outstanding achievements in the research with special interest for the FYR of Macedonia.

ORGANISED CRIME: THE PERCEPTION AND DYNAMICS IN MACEDONIA

Marjan Nikolovski

In the aftermath of disintegration of former Yugoslavia, Macedonia faced rapid increase of crime rates, as well as appearance of new types of criminal activities. During the first decade of independence, external problems — such as: insecurity in the region, wars, international embargo posed to Serbia, irregular privatization of state property, and obsolete legislation — triggered the mushrooming of organised crime groups. In the very period public institutions negated the presence of organised crime, which indicate connections between criminals and political elites. On the other side, state institutions were unprepared at both organisational and functional level to efficiently fight the crime with built structural organisation. Even though there have been progress in strengthening the rule of law, security and institutional reform in FYR Macedonia, organised crime is still threatening the state security and stability. In Macedonia, organised crime is linked to business, i.e. primary to financial crime related to privatization irregularities, illegal financing of political parties, tax evasion etc., and secondary to racketeering, ransom, murders, etc. The author in his presentation points out that the proper perception and real image of state of the organised crime are the preconditions for creating good national anti-organised crime strategy and action plan.

Marjan Nikolovski, PhD, is Lecturer at the Faculty of Security in Skopje. He graduated at the Faculty of Defence and Peace Studies in Skopje (1991), earned his MA at the Faculty of Security in Skopje (2003), with thesis “Methods of clarifying crime of terrorism”. He got his PhD (2008) at the Institute of Sociological and Political-Legal Research in Skopje, with doctoral dissertation “Links and differences between organised crime, terrorism and politics”. Marjan started his professional career in the Ministry of the Interior, where he used to work from 1993 to 2007 as police inspector at the Department of organised crime prevention. In 2007, he started working at the Faculty of Security in Skopje (former Police Academy) as an Asistent Lecturer at the Department of Criminology; from 2009 onward he teaches subjects “Organised Crime” and “Contemporary Security Systems”. He published two textbooks: *Organised Crime and Corruption* and *Security Systems*. He is the author of numerous academic papers published in Macedonia and abroad, as well as the participant of the large number of international seminars, conferences, and research projects. He is a undergraduate and postgraduate visiting lecturer at several universities.

ORGANISED CRIME AND THE RE-NEGOTIATION OF SECURITY

Katerina Gachevska

This paper discusses the process by which non-traditional issues including social problems such as crime and poverty have become central to a new process of re-negotiation of the meaning of security in the Post-Cold War period. The background of the analysis is the development of security theory which in the 1990s began to explore the origins of insecurity within society rather than look for a common external enemy. The idea that security threats come from within as well as from without, this paper argues, proved to be a viable policy making tool used in a growing number of countries because it created a stronger basis for political legitimacy. Governments around the world have increasingly sought to securitize internal issues along with, or even at the expense of, traditional foreign enemies, in order to create a better relationship with the populations they govern with the promise of decreasing the insecurities of everyday life. However, one of the newly identified security issues, organised crime appears to be a problematic security threat: it is neither a clearly defined phenomenon nor an unreservedly identified social problem; it can be seen as an all-pervasive problem or non-existent at all depending on definitions and cultural disposition; it is not seen as caused by deprivation and social exclusion as other forms of street crime, and it is not always linked to white-collar or corporate crime. Organised crime appears to be an amalgam of loosely linked individuals and networks which no social group would identify with but all would condemn. For all these reasons, during the 1990s the issue of organised crime did not prevent a consensus in most societies on its seriousness as a security threat but it also led to some significant difficulties when policies fail to address a problem so vaguely defined. This paper illustrates the problem of policy implementation in some Western and Eastern European countries which have adopted the anti-organised crime agenda and argues that these problems originate from the theoretical misconceptions of organised crime and its ill-fitting in the re-negotiated security agenda. It goes on to argue that such problems are in fact likely to increase insecurity and societal instability rather than create a new meaning of security which initially aimed at improving relations in society. The negative effects of endorsing the new security agenda are particularly acute in the new democracies in Eastern Europe and the Balkans which this paper discusses in more detail.

Katerina Gachevska, PhD, is a Lecturer in Criminology and Security Studies at the Birmingham City University, UK. Her research and publications explore the fight against organised crime in Europe and the Balkans as part of the European integration. She got her PhD at the University of Wolverhampton, UK in 2009 on the topic of Soft Security and Organised Crime in EU enlargement, with a focus on the case of Bulgaria.

ORGANISED CRIME IN SUB-OPTIMALLY DEVELOPED SOCIETIES

Karolina Bieniek

Africa is the second largest continent and first in terms of being in debt. For years the international community has been trying to create different kinds of plans and agendas to strengthen the African economic and social development. The face of poverty in sub-Saharan Africa is still very harsh. According to the Social Indicators of 2005, “African Development Indicators” published by World Bank, more than 1.2 billion people live for less than one US dollar a day — most of them in sub-Saharan Africa. In the beginning of 21st century the Africa yield insight into a group of global issues: from “the new security threats” (drugs, gangs, SALW proliferation etc.), environmental problems and the global warming (droughts, the biodiversity disappearance) to the redefinition of the statehood, the foreign policy (no longer the monopoly of the state), and the state and human security. With the international aid Africa has experienced considerable change towards sustainable development over the last decade. However; at the same time, poverty eradication, social inequality, climate change and a threat of escalating violence in the whole region have continued to threaten Africa’s progress, and provide a fertile ground for the terror organizations. The aim of this presentation is to show the broad picture of criminal relations in sub-optimally developed societies. For many years it was the African continent which was the home for the biggest amount of developing countries. At the beginning of the 21st century this situation remains not changed. Despite the fact that this is one of the biggest continents it is also one of the most diverse ones. That is the reason why this presentation focuses on the region of East Africa, which consists of thirteen countries, including Kenya, Tanzania, Uganda, Burundi, Rwanda, Djibouti, Eritrea, Ethiopia and Somalia, as well as the Indian Ocean Islands off the Eastern African coast Seychelles, Comoros, Mauritius and Madagascar. The author in her presentation searches for the answer to the question of whether or not there are growing trends of concern, and whether they create a significant threat to the stability of the societies of Eastern Africa. The objective of the analysis is to provide an overview of illegal transnational activities and the involvement of organised crime in the above mentioned region. While examining the topic of criminality in the sub-optimally developed societies we face the problem of lack of reliable data (either not collected, not accessible, or confidential), however, the existence of organised crime and transnational trafficking in illegal goods such as firearms, drugs and counterfeit products is not contested. To check this assumption seven different areas are examined: trafficking in people and migrant smuggling, firearms trafficking (SALW), drugs trafficking, environmental degradation, counterfeiting, money laundering and piracy.

Karolina Bieniek, MA, is PhD candidate at the Department of the Social Science, Institute of International Studies, University of Wrocław (Poland). Her main field of interests are the dynamics of international relations in the Great Lakes Region in Africa as well as internationalization of security in the Great Horn of Africa. She obtained her M.A. in 2006 with a dissertation — “The significance of the International Criminal Tribunal for Rwanda for the post-conflict reconstruction in Rwanda”. She works on her Ph.D. thesis entitled “The genocide in the foreign policy of Rwanda, 1994–2008”. She has written widely on post-conflict reconstruction in Rwanda and on Sino-African relations.

CORRUPTION AND PUBLIC POWER IN THE LOGIC OF WORK OF THE PUBLIC ADMINISTRATION

Aleksandar Fatić

The work of public administration is marked by an intertwining of formal and informal practices, where the informality is often called corruption. There are deeper, structural reasons for informality which, in some countries, might arise from the social habitus and tradition, and in others it might result from specific elite interests and their inner dynamics. To shed light on the some of the intricacies of power in the work of public administration, one must discuss not just the formal power, arising from the delegation of state authority that pertains to all public officials to varying extents, but also to informal levers of power, which mainly stem from the factual possession of “keys to the gates” of promotion and political career. Political sociology knows the informal bearers of power as “gatekeepers”, yet their role, and the specific elite interests that allow them to exert their influence in most cases, are insufficiently present in the current discourse on the public administration.

This paper will explore three dimensions of informal power in the work of public administration. First, it will discuss the nature of delegation of power and the inter-relationship between the exercise of such formal power and informal power arising from the factual possession of political influence that is not formally bestowed upon its bearers. Political theory today has it that political participation, and hence political power in the broader sense, are not real if they do not include not just structural and principled, but also factual ability to exercise such influence that will ultimately result in a change of the state of affairs. Bearers of informal power are clearly able to exercise influence, an ability that is sometimes denied to some bearers of formally delegated power. In such cases, the latter will naturally tend to cooperate with the former, thus creating the first type of political “informality” that is standardly labelled “political corruption”.

Secondly, the paper will explore the logic of the “interlocking” of various political elites, including those who actively participate in any current public administration and those who do not. These elites can be classified by their social roles (the corporate, the military and the proper political elites, for example), or by their political orientation and dominant ideology (those in power and those in the opposition, those belonging to the political left, centre or right, etc.). The important element of elite dynamics is a practically inherent tendency by elites to interlock, thus creating corporate interests that transcend their particular ideology or place in the political system at any synchronic moment in time. In such situations, deviations from formal mandates, ideological principles or electoral promises, with clear ricochet effects on the work of public administration at its highest levels, generate the second type of informality that is typically, although crudely, referred to as “administrative corruption”.

Thirdly, the paper will explore the models of exclusion of legitimate interests as a form of informality that is virtually impossible to legally trace and sanction. The so-called non-decision-making is arguably one of the most widespread forms of informality in the work of public administration, yet one for which no country has developed adequate controlling mechanisms. The paper will define, illustrate and elaborate on the very

concept of non-decision-making (which is different from both refusing to make a decision, and from refraining to take up the issue), and discuss briefly its consequences for the work of the public administration.

The main crux of the argument advanced in the paper will be the thesis that informality is an inevitable element of the work of any public administration, and that rather than trying to dispense with informality, efforts should be invested in attempts to control and direct it in ways beneficial to the public.

Aleksandar Fatić, PhD, is Director of the Centre for Security Studies in Belgrade and Research Professor at the Institute of International Politics and Economics. He is the author of several books, the most widely cited of which is *Reconciliation via the War Crimes Tribunal?*, Ashgate Publishing, Aldershot, UK, 2000. His other publications include *Crime and Social Control in 'Central'-Eastern Europe: A Guide to Theory and Practice*, Ashgate Publishing, Aldershot, 1997, and the edited volume *Security in Southeastern Europe*, Centar za menadžment, Beograd, 2004. He has published numerous research papers in international journals and within edited volumes. Aleksandar has taught at the University of South Australia in Adelaide, the University of Tasmania in Hobart, Charles University in Prague, and he was a guest fellow at the London School of Economics. He has also delivered invited lectures at numerous universities, including the University of Helsinki, King's College London, St. Antony's College Oxford, University of Banja Luka, Bosnia and Herzegovina, University of Belgrade, etc. His main areas of academic interest include political philosophy and criminology.

RISING CRIME RATES IN LIGHT OF FAILING SOCIAL STIGMATISATION

Aleksandra Bulatović

Crime can be regarded as the most serious form of social deviance; at times of crisis of the state, failing social stigmatisation of crime has the potential to undermine governments, parliamentary system, and, most importantly the trust citizens invest in public institutions, the law and common morality. A society with a stable democratic procedure and a functional rule of law is based on the assumption that the repressive response to crime will generate the impression that “crime does not pay”. It is thus assumed that effective criminal sanctions in stable social conditions create multiple preventative effects on the crime rate. Conversely, the assumption implies that, should criminal deviance remain unsanctioned, or crime is justified by appealing to greater social goals, a conflict arises between the mainstream culture and a criminal subculture. Such conflicts are fuelled by a lack of public stigmatisation of crime. In the described circumstances the onset of systemic deviation is possible, given that what is normally excess is allowed to become the norm, and what is initially an individual transgression of social norms transforms into a structural social and developmental problem. The paper tracks the spread of public perceptions of corruption and crime as allowed and positive types of behaviour in the Serbian society, ones that not only pay, but lead to a corresponding devaluing of honesty. In conclusion, the author discusses the inter-relationship between methods used to fight corruption and crime and the dynamics of the development of these deviations and argues for a careful re-examination of the methodologies involved.

Aleksandra Bulatović, MA, graduated from the Law Faculty, University of Belgrade. She received her Master’s in History, with an emphasis on South East European Studies, from the Central European University in Budapest, and currently is pursuing her PhD at the Law Faculty, University of Belgrade. In the course of her doctoral studies, Aleksandra is working on a major project entitled “Human Rights and Contemporary Anti-Organised Crime Policy”. She has published papers in academic publications in English and Serbian, mainly focusing on issues relating to the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia, a variety of non-conventional security issues, and conflict management problems in the Balkans, especially in the former Yugoslavia.